

Ervaringen (verhalen): actrices/acteurs

Kaat:

Ik moest een moederfiguur spelen en stond symbool als de mythe van Europa. Ik werd doorheen de voorstelling gekidnapt door een oude man. Ik werd ook vaak bekeken als lustobject ook al speelde ik een moederfiguur. Ik was ook de jongste van de groep. Er waren enkele 20 jarige en de rest was in de 40. Zelf was ik 18 jaar toen, dus de jongste. Er was dus een enorm groot leeftijdsverschil. Mijn personage werd gezien als de moeder die de wereld draagt. Dit wilde ze fysiek zien, ze wilde ook zien dat ik hier moeite in moest steken, dit werd gedaan op basis van mijn uiterlijk. Zo moest ik mijn lichaam aanpassen voor die rol en ging ik naar de fitness, zodat mijn spieren beter zichtbaar werden. Omdat ik veel naar de fitness ging wist ik hoe ik dit moest doen en liet hierdoor mijn vetpercentage laten zakken om mijn spieren beter uit te laten komen.

Elise:

Volgens mij is in amateurtheater stereotypering sterk aanwezig en heeft dit vaak te maken met de tekstkeuzes. Ik doe zelf drama opleiding en vindt dat dit in onze opleiding niet sterk aanwezig is. Wat we wel al hebben meegemaakt met een gastdocent is dat mannen geen vrouwen mochten spelen en zichzelf zelfs niet mochten identificeren als vrouw. Hierdoor zijn spijtig genoeg veel mensen met de opleiding gestopt omdat dit inging tegen hun principes. Er zijn ook wel al enkele seksistische opmerkingen gemaakt binnen de opleiding. Van docenten naar studenten toe. Zo werd er bijvoorbeeld deze opmerking gemaakt tegen een vriendin van mij: "Dan zullen we eens apart moeten gaan zodat ik je eens goed kan onderzoeken." Ik vind wel dat je als student in de opleiding een groter bewustzijn is voor dit onderwerp. En zeker in de overgang naar het professionele werkveld wordt er sneller ingegrepen als dit soort situaties voorkomen.

Elize:

In musical wordt er gewoon, of we het nu willen of niet, aan typecasting gedaan. Dit gebeurt wel telkens op een respectvolle manier. Zo was bij producties op school bijvoorbeeld, stereotypering wel sterk aanwezig. Toch werd dit telkens op een respectvolle manier aangebracht en werden de personages grappig uitgespeeld.

Eline:

Stereotypering: Professionele niveau: **musical student** (Conservatorium Brussel), ik heb ook gespeeld in het amateurtheater en daar moest ik wel vaak het **jonge naïeve meisje** spelen. Dat was dan wel typecasting voor mij. ik vond het jammer dat ik nooit eens iets anders mocht spelen. ik moest altijd degene zijn die humor bracht en kreeg nooit de kans om iemand met diepgang te spelen. De rollen met een emotionele gelaagdheid werden nooit aan mij gegeven. Bij musical speel ik ook nog steeds dezelfde soort rollen. Door typecasting wordt je op het eerste gezicht bestempeld met het eerste materiaal dat je brengt. Ik hoorde in het amateurtheater vaak dat humor mij afgaat, dan is het ook logisch dat ik daar auditie mee ga doen, omdat ik weet dat dat mijn sterkte is en dan met gevolg dat ik voor zo'n rollen altijd gecast zal worden. Doordat ik altijd het naïve meisje moest spelen was er

geen uitdaging. Je mag uitgedaagd blijven ook al heb je je sterktes gevonden. Ik zou liever iemand spelen met meer lagen.

Seksisme en discriminatie: mannen krijgen vaak de rollen met de gelaagdheid, omdat zij de hoofdpersonages zijn. zelf heb ik ook vaak mannen moeten spelen. de rol van de man moeten spelen. In de voorgeschiedenis was het dan vaak een man, maar dan moest ik deze als vrouw spelen. ik ben toen met mijn regisseur in gesprek gegaan en hij heeft toen geholpen met de fysieke aspecten van zo'n rol, hoe ik moest bewegen. Ik heb ook één keer drie rollen moeten spelen, een mannelijke kok, een kind en een vrouw die zelfmoord had gepleegd. Dit waren drie totaal verschillende aspecten, maar ik heb geen enkele deftig kunnen uitwerken. Bij mijn feedback zeiden ze dat mijn mannelijk personage het minst goed uitgewerkt was. ik denk dat dit komt door het geslacht dat ik niet heb en doordat ik zoveel moest doen kon ik daar de diepgang ook niet in vinden. De jongens in onze klas hadden toen wel een vaste gelaagde rol. Ik vond dit moeilijk omdat dit niet mijn gender is, totaal andere fysiek, anders praatte dan ik.

ik heb ook woordkunst drama gedaan in het middelbaar en daar waren we met 7 meisjes en één jongen. En daar merkte ik wel dat die jongen sterk werd voortgetrokken, omdat hij de uitzondering is. De meisjes werden niet benadeeld maar hij werd wel bevooroordeeld. Hij kreeg meer privileges en grotere rollen. Het is wel frustrerend, omdat ik door mijn gender benadeeld wordt en dan bijvoorbeeld een man moet spelen die mij totaal niet ligt. Je voelt je machteloos, je kan dit aankaarten, maar dit gaat ook maar één keer, als de regisseur zegt we doen dit niet, dan is het gesprek voorbij. Regisseurs komen al met gedachten van script naar de repetitie en als jij dan als speler het doorbreekt, dan gaat de regisseur dit niet zomaar lossen.

Machtsverhoudingen: ik vind dat je je eigen grenzen mag stellen en als mensen hier over gaan, dat je het mag afbollen, dat recht heb je. Dit hangt van de context af ook al ga je op een moment jezelf wel ergens bij moeten neerleggen. Zeker in het amateurtheater was hier ruimte voor. Ik vind dat ik dat nu in mijn opleiding minder kan doen. Je zit met een regisseur die de keuzes maakt en je moet je daarbij neerleggen. Er is minder ruimte voor overleg in het professionele werkveld. Omdat je zo bang bent om je job kwijt te spelen dat je het gewoon maar doet. Ik ga nu nog niet over mijn grenzen maar ben wel bang dat ik daar wel over ga gaan. ze zeggen hier op school, je moet over je grenzen durven gaan, ik ben daar akkoord mee, maar hier moet niet in overdreven worden. Sneeuwbaaleffect. Eruit stappen is moeilijk, omdat je niemand in de steek wil laten.

Grens? Ik moest een scène spelen waarin ik meerde keren moest klaarkomen. Ook al stond het nergens in het script en was dit een keuze van de regisseur. Dan heb ik dat heel vaak met hem moeten doen. Tot het punt dat ik achteraf dacht is dit wel oke wat ik gedaan heb? Dat was wel een rare situatie. Ik zat in een veilige groep, waar iedereen zo'n dingen moest doen, maar toch voel je je misbruikt ofzo. Achteraf komt het besef vooral. In het moment zelf is dat ongemakkelijk, moet dit realistisch of moet ik er net overgaan? Ik heb dit gedaan omdat ik actrice ben en mezelf wil bewijzen, ik durf dit! Dit is een gevaarlijke positie om jezelf in de plaatsen, want dit betekent dat mensen denken dat je geen grenzen hebt. Dat is het fucked up in ons veld, je wilt leuk gevonden worden, dus dan doe je die dingen maar.

Ik had vooral het gedacht dat ik niet weg kan, dat als ik weg ga dat dit in mijn nadeel kan spelen. ik zit hier opgesloten. Ik moet hier effkes overheen gaan en dan is het voorbij. Als er publiek bij komt kijken krijgt dit dan nog een andere gelaagdheid. Zeker als het openleidingshoofd in de zaal zit. Komt het goed over? Vinden ze u goed? Spreekt ge hun aan?

Ze moeten jou leuk vinden en je personage. Op een auditie kan je de keuze maken om een personage kiezen dat dicht bij jezelf ligt of je kiest een personage dat ver van je aflight en dan toon je je bereik.

Grenzen, je moet het **kunnen aankaarten bij je regisseur**, maar als je regisseur zegt nee we doen het zo. Dan moet je dit maar **volgen en er los overgaan of ik doe het niet**, maar die **optie hebben we in de professionele wereld niet echt**.

Doriana:

Ik heb **drie jaar acteur opleiding gestudeerd en daarvoor heb ik musical gedaan**. Ik doe al **vanaf mijn 9de theater**. Ik heb dit altijd voor de fun gedaan, maar toen ik het ging studeren is dit wel tegengevallen. De opleiding zelf maar vooral de verwachtingen ervan. **musical** is heel **erg gestereotypeerd**. Ik heb donker haar en donkere ogen en wordt daardoor altijd **gecast als de slechterik**. Mijn zangdocent zij zelfs, je hebt de stem van sneeuwwitje maar ziet eruit als de boze koningin. Dit is mij meerdere keren gezegd geweest. Dit komt door mijn uiterlijk. In de acteur opleiding was er ook zeker spraken van stereotypering maar minder dan in musical. Toen ik meedeed met deep bridge werd ik gecast als de **moeder van Augustus**, en toen dacht ik word ik hiervoor gecast omdat ik dik ben? **Dit was best confronterend want ik dacht ik ben toch meer dan dat? Je bent al onzeker over je lichaam, hebt een eetstoornis en dan word je telkens in dikke rollen geplaatst dat is wel heftig**. Ik wilde auditie doen voor Brussel, en ze zeiden tegen mij dat ik veel progressie had gemaakt en de tijd kreeg om op een jaar tijd af te vallen. **We geven je een jaar om af te vallen dan zal dansen ook wel beter gaan**. dat was het moment dat ik besloten had om **geen auditie te doen**. Tijdens de acteur opleiding heb ik hier nooit commentaar op gekregen. We hebben mensen nodig van alle soorten vormen.

Stereotypering: het kan grappig zijn, maar het raakt een grens. Maar je stelt jezelf wel de vraag, moet ik weer hetzelfde spelen. dat geeft mij een naar gevoel. Als je een bepaalde rol krijgt is dat eigenlijk al **een judgement op jou als persoon**.

Grenzen: in de acteur opleiding werden **mijn grenzen ook niet altijd gerespecteerd**. Tijdens

een gevechtsscène had ik mezelf pijn gegaan en zei ik dit tegen mijn medespeler. Ik vond die scène daardoor niet fijn, en kreeg er zelfs **stress** van. Ik ben toen ook **uit dat project gestapt** zelf omdat ik **geen gevoel van veiligheid** had. Maar toen kreeg ik te horen: **we kunnen niet op jou rekenen**. Als je **op podium stapt geef je consent over wat er gaat gebeuren**, je moet je scène afronden. Ik ben heel vaak over mijn eigen grenzen gegaan. Het is zelfs zo erg geworden dat ik steeds moest **huilen** als ik over mijn grenzen ging en **paniek aanvallen** kreeg. Met als gevolg dat ik **in mijn laatste jaar een burn-out kreeg en ik op was**. Daardoor ben ik **eruit gestapt**. Ik bleef constant doorgaan eerst en pushen omdat ik dacht ik heb geen keuze als actrice. In de musical wereld kunnen ze daar minder makkelijk van losbreken. Ik word altijd als de dikke of moeder of bitch gecast en kon hier binnen mijn musical groep ook niet over praten. Bij theater was dit minder aanwezig.

Seksisme en discriminatie: **vrouwen hadden andere verwachtingen**. Bv. Bij een **seksuele scène** wordt van ons **als vrouw verwacht dat we dit laten gebeuren en de mannen moeten dit maar durven**. Ook zijn er vaak mannen in de opleiding die dit niet durven en niet willen doen. Iemand in mijn klas was heel gespierd en werd vaak als macho, sportieve guy neergezet. Hij wilde zo'n scènes totaal niet spelen, wat gek was, want doordat we in ons hoofd stereotyperen dacht iedereen dat hij dat wel zou spelen. op een andere musical auditie kreeg ik een rol niet omdat ik **te getypeerd** was, **te Italiaans**. Ik werd gediscrimineerd op basis van mijn uiterlijk, terwijl ik de beste stem had van alle auditanten. Ik zie er niet uit als een Belg en daardoor loop ik veel rollen mis. Ik dacht misschien moet ik mijn haar kleuren? **Ik haat mijn uiterlijk niet maar wel wat de consequenties zijn daarvan**.

Gender: mannen: macho of mannen uitlachen die heel gevoelig zijn. Meelevend is meteen vrouwelijk. Een toneelstuk is vaak niet gebaseerd op het echte leven. Vertekend beeld van de werkelijkheid.

We moeten wel oppassen met vrouwen steeds naar voor te schuiven. Net omdat mannen meer privileged zijn vergeten we vaak dat zij ook benadeeld kunnen worden. We gaan ervan uit dat zij geen problemen ervaren. Er wordt verwacht van een man om het gevecht op te zoeken, een macho te spelen,... door zijn uiterlijk wordt het verwacht. Dat is het probleem met de samenleving nu. We zijn zoveel bezig met vrouwen, dat we de mannen vergeten.

Machtsverhoudingen: een regisseur is één van de belangrijkste zaken als je een theaterstuk hebt. Wat mij gezegd is in de opleiding is dat **het onze taak als acteur is om zijn visie waar te maken, anders word je gewoon vervangen**. Je doet wat de regisseur zegt. Er zijn altijd oplossingen door erover in gesprek te gaan. maar niet elke regisseur is bereid om zijn visie aan te passen. Toch moet dit mogelijk zijn vind ik. Wij voelen daardoor een druk als acteur. Ik heb een heel slechte mentale gezondheid en als ik merk dat ik door mijn grenzen op te zoeken heel te tijd moet huilen en met mezelf moet vechten, dan is het eigenlijk al te ver gegaan. Maar meestal op het moment zelf heb je dit niet door en besef je pas daarna hoe intens het eigenlijk was. dit komt omdat je er helemaal in zit. Als acteur heb je vaak een slechte mentale gezondheid en wil je op het podium staan om je verhaal kwijt te kunnen. **Een belangrijk deel van de opleiding was professionalisme en niet je persoonlijk leven meenemen op podium. Dat maakt ons soms niet meer mensen maar alsof we robots zijn.**

Margot Robbie: I was 22 years old when they started to film 'The wolf of wallstreet.' I wasn't paid much but it was my big breakthrough. It was a very intense movie to film. People assume because you're an actor, you are used to filming any type of scene and that we never feel insecure, uncertain or unhappy about it. for 17 hours I had to act as if I was performing an intimate act. It's just a very weird thing and you have to bury the embarrassment and absurdity, really deep and fully commit. I felt weird doing that scene in a small room full of people, 30 people, all men This movie made me famous. But I told my mom afterwards "I don't think I want to do this." She looked at me straight-faced and said "Darling I think it's too late not to."

I also hate being regarded as a pretty face. I hate it so much. I feel like a brat saying that because there are worse things, but I'm not a bombshell. That's why I want to empower as many women as I can. I want to make movies by and for women, and without the male gaze. That's why I founded LuckyChap Entertainment production Company. the Because of this principles I push myself to lay more demanding acting roles, fascinating character choices and other hobbies.